

4

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ

Νυκτοβάμων φίλη, ὠχρὰ σελήνη,
 ἦν δορυφοροῦσι χρυσοῖ πλανῆται,
 ὅταν σ' ἀτενίζει, εἶπέ μ', ἐκείνη
 δὲν μ' ἐνθυμεῖται;

Μοὶ ἐφάνη, ὅτε τὴν εἶδα πρῶτον,
 τρυφερὰ ὡς ἄνθος ὑγρὸν ἐκ δρόσου.
 Μάρτυς τῶν τρυφῶν μας καὶ τῶν ἐρώτων
 εἶναι τὸ φῶς σου.

Ἦτον δὲ τὸ φῶς σου καθὼς ἡμέρα·
 καὶ διὰ δικτύου πανευφροσύνου
 μᾶς περιεύκλου ἢ ἀτμοσφαῖρα
 καὶ μᾶς συνήνου.

Ὁ λαμπρός σου δίσκος ἐγέλα πλήρης
 πρὸς ἡμῶν τὰς τέρψεις καὶ τὰς θωπείας.
 Πλὴν καὶ μετ' ὀλίγης τὰς παρετήρεις
 ζηλοτυπίας.

Ἐκτοτε παντοίας ὑπέστης φάσεις.
 Φαίνεσαι ὡς ἄλλη τῆς πρὶν σελήνη.
 Δὲν παρῆλθ' ἐσπέρα χωρὶς ν' ἀλλάσσης.
 Οὕτω κ' ἐκείνη.

Μάτην τὰ γλυκά σου προφαίνεις κάλλη,
 κ' ἡ ὁδός σου ἄστροις διακοσμεῖται.
 Ἡ ὁδὸς ἐκείνης εἶν' ἤδη ἄλλη.
 Δὲν μ' ἐνθυμεῖται.

5

ΕΙΣ ΣΑΠΦΩ

Πλέκουσα ὠδὰς ἀκοιμήτου θρήνου,
 ἤγειρας τὰς Μούσας τὰς Λευκαδίας,
 κ' εἶχες εἰς τὰ βάθη τῆς σῆς καρδίας
 φλόγας καμίνου.

Σ' ἔλεγον αἱ Μοῦσαι αὐτῶν δεκάτην.
 Ὅταν τὸν πικρὸν ἐκελάδεις πόνον,
 οἱ ψαλμοὶ σ' ἐφθόνουν τῶν ἀηδόνων.
 Οἶμοι πλὴν, μάτην!

Μόνη σ' ἦτον μόνη ἐλπίς τὸ μνηῆμα,
 ἔπου νὰ σβεσθῶσι καὶ φλόξ καὶ πόνοι·
 καὶ καταφυγὴ σοι παρέστη μόνη
 βράζον τὸ κύμα.

Καὶ εἰς τὴν ὑγρὰν του ριφθεῖς ἀγκάλην,
 ὥς τὸ κλαῖον βρέφος ἀπεκοιμήθης,
 κ' ἤλπισας νὰ εὕρης σιγὴν τῆς λήθης.
 Μάτην δὲ πάλιν!

